

ала ималъ право; чичото не билъ правъ, ала билъ богатъ, и сѣдията се боялъ отъ него. И намислилъ той да се отърве отъ това трудно положение съ хитростъ. Прѣдложилъ на двамата гатанка: Кое е най-богатото, най-бързото и най-сладкото.—Който отгатне, ще земе кравата.

II.

Двамата братя, недоволни, се запжтили за у дома си, и всѣки блѣскалъ главата си надъ гатанката.

Е, какво стана? запитала жената на богатия, когато той се върналъ вкъщи.

— Какво! Той ме смая съвсѣмъ, викналъ мжжътъ и ударилъ съ юмрукъ по масата.

— Ще рече ти изгуби дѣлото?

— Не съмъ го изгубилъ, но ще го изгубя. Сѣдията ни прѣдложи гатанка: Кое е най-богато, най-бързо и най-сладко. Познай де!

— Та какво може да бжде по-бързо отъ нашето паленце, по-сладко отъ нашия медъ и по-богато отъ сандѣка ни съ паритѣ!

— Браво жена! Кравата ще бжде наша!

Бѣдниятъ селянинъ си отишълъ умисленъ; окачилъ шапката си на единъ гвоздей, седналъ на столъ и се замислилъ.

— Какво ти е, татко? попитала го Минка.

— Какво ли? Сѣдията ме слиса.

И той ѝ разказалъ всичко.

— Само това ли е? — Не грижи се, татенце; потърпи до утрѣ; азъ ще се помжча да отгатна гатанката.

Селянинътъ не спалъ цѣла нощъ. Когато станалъ на сутринята, Минка казала:

— Слушай, татко: кажи на сѣдията, че най-сладко е сънътъ, най-бързо е окоето, а най-богата е земята.... Само недѣй му казва, кой е отгатналъ това.

III.

Въ опрѣдѣления часъ двамата братя отишли при сѣдията.